

မြန်မာစာပေ

မယ်ခိုင်

ပွဲကိုငှါ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ခဲနဲ့ခွာညို ဘယ်လောက်ပွင့်ပွင့် . . .

သင်သန်းမှ ဆောင်းရာသီတဲ့။

ကံ့ကော်နဲ့အင်ကြင်း ဘယ်လောက်ဝေဝေ . . .

ပိတောက်လန်းမှ နွေရာသီတဲ့။

စံပယ်နဲ့ယုဇန ဘယ်လောက်သင်းသင်း . . .

ကြာပန်းထုံမှ မိုးရာသီတဲ့။

ဥစ္စာနဲ့ပညာ ဘယ်လောက်စုံစုံ . . .

အချစ်ထည့်ပေးမှ နှလုံးလှလှ ဖြစ်လေတော့၏ ။

*

“ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် မပြောစမ်းပါနဲ့အေ”

ဟု ဆေးကြမ်းလိပ်ကြီး ခဲနေသောအမေကဆိုလျှင်
ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်ပြောတတ်သည့် သူမကလည်း . . .

“အဲဒါ ကျွန်မကိုပြောရမှာမဟုတ်ဘူး၊

အမေ့ညီမထွေးလေးအုန်းခိုက်ကိုပဲပြော။ အိမ်မြှောင်ကို

မိကျောင်းဖြစ်အောင်ပြောတဲ့ကောင်မ သေတာပဲ အေးတယ်”

“ဟဲ့ ! အဒေါ်ကို အဲဒီ လိုပဲပြောရသလား”

“ပြောမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ် အဒေါ်ဆိုလည်း အဒေါ်လိုနေရမှာပေါ့။ အခုတော့ တူမနဲ့ပြိုင်ပြီး ရည်းစားလုရတယ်လို့၊ ကြားလို့မှမကောင်းတာ”

ဟု မိမိက အပြစ်မရှိသလိုဆိုလျှင် အမေက သူမကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်လာပါ သည်။ သို့သော် သူမက အမေ့ရဲ့မျက်ထောင့်နီလောက်ကိုတော့ မမှုပါချေ။

“ညည်းအရွယ်က ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ်လေး”

“သိပါတော် . . . သိပါ။ ဆယ်တန်းကစာပဲ အရေးကြီးတယ်၊ တခြားဘာမှအရေးမကြီးဘူး၊ ဒီလိုမွဲတေတဲ့ဘဝနဲ့ ပညာအမွေပဲပေးနိုင်တာ၊ စာသာကြိုးစားပါ၊ အစရှိသဖြင့် ဓာတ်ပြားဟောင်းပဲ ဖွင့်ဦးမှာမဟုတ်လား”

သူမက စက်သေနတ်ပစ်သလိုဆိုလျှင် အမေ့ရဲ့အကြည့်တွေက ချက်ချင်းပင် ဖျော့တော့သွားရပါသည်။ ထိုဖျော့တော့သွားရခြင်းက သူမစကားကသာလျှင် မှန်ကန်နေ၍ မဟုတ် ဘဲ သူမရဲ့ စကားလုံးများကို စိတ်ပျက်သွားခြင်းဆိုလျှင် ပို၍ မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

“ညည်းကို ဒါတွေပြောနေလို့လည်း ငါလေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ညည်းကိုပြောရတာ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြသလိုပဲ၊ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တယ်။ ရေပေါ်စာရေးလိုက်ရင်တောင် အကြောင်းအရာလေး ပြေးသွားသေးတယ်။ ညည်းကိုယ်ပေါ်မှာ ငါက စာလုံးကြီးရေးပြနေရင်လည်း ညည်းမြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြောလည်းအပိုပဲ။ ညည်းကို ငါမသင်ပြနိုင်တော့ဘူး၊ ညည်းဘဝကပဲ သင်ပြပေးလိမ့်မယ်။ ကဲကဲ . . . သွား၊ အချီသွားလဲ၊ အုတ်ကန်ကရေ နှစ်ပုံးလောက်ဆွဲပြီး ရေအိုးထဲဖြည့်ထားလိုက်ဦး”

“ဒါပဲ။ အမေကပြောရင် နေခြည်ရောင် မကောင်းဘူး မကောင်းဘူးနဲ့။
ပြီးရင် နေခြည်ရောင် ကိုပဲ ခိုင်းစားရတာ ပဲ။ ငါ့သားလေး ငါ့သားလေးနဲ့
သားတွေကိုတော့ ဖူးဖူးမှုတ်ထား။ ဟွန့် မပြောချင် ဘူး၊ အဲဒီ သားတွေကပဲ တစ်နေ့
အမေ့ခေါင်းပေါ် ချေးတက်ပါဦးမယ်”

“သွားစမ်းပါဟယ် . . . နားငြီးတယ်”

“ဪ . . . မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းကနုတ်ဆက်မိတ်ဆုံစားပဲနော်။
အဲဒါ ထမင်းချိုင့်ယူရမှာ။ ဟင်းကောင်းကောင်းလေးလည်း လုပ်ပေးဦး။
ကြက်ဥတော့ မလုပ်နဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေလှောင်စရာဖြစ်နေမယ်။
သူငယ်ချင်းတွေထက် အမေ့ညီမထွေးလေး အုန်းခိုက်က ပိုဆိုးတယ်”

ဟု လူမိုက်လိုပြောကာ အနောက်ဘက်မှ အဖီဆွယ်ပြီး
ဆောက်ထားတဲ့အခန်းကျဉ်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင် ဒေါ်အုန်းရီက
သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ဆေးကြမ်းလိပ်ကြီးကို ပြန်ခဲလိုက်ပြန်ပါ၏ ။
နဖူးကြောတွန့်အောင် စဉ်းစားနေတဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်
ဒေါ်အုန်းရီမှာ သာမန်ထက်ပို၍ အိုစာနေခဲ့ပါသည်။

မုဆိုးမကြီးက သားသမီးလေးယောက်ရဲ့ဝန်ကို ထမ်းနေရတယ်ဆိုတော့
ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။ ဆံပင်တွေဖြူပြီး လက်သည်းလေးတွင် မည်းနေသော
ဒေါ်အုန်းရီက ဆေးကြမ်းလိပ်ကြီးကို ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့ ထိုးချေကာ မီးငြိမ်းလိုက်ပြီးမှ
ချွေးခံအင်္ကျီထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံလုံးလေးကိုထုတ်ကာ
ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုငွေလိပ်ကို တစ်ရွက်ချင်း ဖြန့်ရေလိုက်သည်တွင်
တစ်ထောင်တန်အကြီးဆယ်ရွယ်နှင့် ငါးရာတန် လေးရွက်၊ နှစ်ရာတန် ငါးရွက်၊
တစ်ရာတန် သုံးရွက်၊ ငါးဆယ်တန် နှစ်ရွက်၊ စုစုပေါင်း
တစ်သောင်းသုံးထောင်လေးရာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဒီလောက်ဆိုရင်လည်း မဆိုးပါချေ။

သူမတို့လို အရွက်စိမ်းရောင်းပြီး ဘဝကိုကူးခတ်နေရသူအဖို့
ဒီတစ်သောင်းကျော်ငွေဟာ မနက်ဖြန်အတွက် ဈေးရင်းဖို့ ရနေပါပြီ။

ဒေါ်အုန်းရီက ငွေလိပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်ပြီး ချွေးခံအင်္ကျီထဲ
ပြန်ထည့်လိုက်လျှင် သူမရဲ့အချစ်တော်သားသုံးယောက်က တစ်ယောက်ရဲ့လက်
တစ်ယောက်ဆွဲကာ ကျောင်းဝတ်စုံ ကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းမှပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ သူမက
သားတွေကိုမြင်တော့ ပြုံးရွှင်သွားပြီး သားသုံးယောက် ကို
ထွေးပွေ့ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ငါ့သားတွေ ပြန်လာကြပြီလား”

ဟုဆိုကာ အခုမှ ပထမတန်းသာ ရောက်နေသေးသည့်
အငယ်ဆုံးသားလေး ကြယ်လေးရောင်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်တွင်
အကြီးဆုံးသားဖြစ်သော လမင်းရောင်က သားလတ် ဖြစ်သော ဥက္ကာရောင်ကို
စွေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ...

“အမေ၊ ဒီကောင်ကို ဆုံးမထား”

“ဟဲ့ ! ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင်ကိုပဲ အမြဲစောင့်နေရတာ ”

ဟု သားကြီးကဆိုလျှင် သူမက သားလတ်ကို ကြည့်လိုက်ပါ၏ ။
အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြောက် သော သားလတ်က ခေါင်းငုံ့၍ နေတော့ သူမကပဲ ...

“ညီလေးကို အဲဒီ လိုမပြောရဘူး၊ သားက ခုနစ်တန်း၊ ညီလေးက ခုမှ
ငါးတန်းရှိသေးတာ၊ စိတ်ရှည်မှပေါ့။ ကဲ ! ပြောပါဦး၊ ဥက္ကာက ဘာတွေလုပ်နေလို့
အမြဲတမ်းစောင့်နေရတာ လဲ”

“သား ဘာမှမလုပ်ဘူးအမေ၊ စာပဲကူးနေတာ”

“ကူးမှာပေါ့၊ သူများစာလုပ်နေတဲ့အချိန်တော့

ခုံအောက်မှာဆော့နေတာကိုး။ သားမပြောချင်လို့နော်၊ သူ့ရဲ့အခန်းရှေ့ဖြတ်သွားရင် အမြဲတန်းဆော့နေတာပဲတွေ့တယ်”

အစ်ကိုလုပ်သူက ငေါက်သံနှင့်ဆိုတော့ ညီလုပ်သူက ခေါင်းငုံ့နေ၍ အမေဖြစ်သူ သူမက သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အပြစ်ရှိရင် အမြဲခေါင်းငုံ့နေတတ်သည့် ဥက္ကာရောင်အကြောင်းကို သိထားလို့ပါပဲ။

“ကဲကဲ . . . သွားကြ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

“ဘာဟင်းလဲ”

ထုံးစံအတိုင်း အစားအသောက်ချေးများသော သားကြီးလမင်းရောင်ကဆိုလျှင် သူမက သက်ပြင်းလေးချကာ . . .

“ကြက်သားဟင်းပါတော်၊ တကတည်းမှာပဲ”

ဟုဆိုတော့မှ သားကြီးနဲ့သားလတ်က နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။ သူမကတော့ သားငယ်လေး ကြယ်လေးရောင်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ခပ်စုတ်စုတ်အိမ်နေရင်းအဝတ်များထဲမှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ချည်သားဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ပေးပါ၏ ။

“ငါ့သားငယ်လေးရော ကျောင်းမှာ စာရရဲ့လား”

“သားက အတော်ဆုံးပဲ၊ အရှေ့ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ရတာ ။ ကိုကြီးသာ စာညံ့လို့ နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ရတာ ”

ဟု တီးတိုးလေးပြောရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် လက်ညှိုးလေးတင်ပြီးမှ . . .

“ရှုး . . . တိုးတိုး . . . သားပြောတာလို့ ကိုကြီးကိုမပြောနဲ့နော်”

သူမပြီးလိုက်ပါသည်။ သူမက သားငယ်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ပြီးမှ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါ၏ ။ သူမတို့အပြင်ရောက်ချိန်မှာတော့ ဥက္ကာရောင်နှင့် လမင်းရောင်က ထမင်းစားပွဲဘေးတွင် ထိုင်နေခဲ့ပါပြီ။

“မမရော”

ဟု နေခြည်ရောင်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် လမင်းရောင်က . . .

“ရေဆွဲနေတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက နောက်ဘက်သို့ လည်ဆန့်ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“နေခြည် . . . မပြီးသေးဘူးလား၊ လာလေ၊ ထမင်းစားကြမယ်”

ဟုအသံမြှင့်ပြီး အော်လိုက်လျှင် လုံချည်အောက်နားစတွင်

ရေအချို့စိုနေသည့်နေခြည် ရောင်က အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ပြီး

ထမင်းစားပွဲဘေးတွင်ထိုင်ကာ . . .

“လမင်းကိုရော ခိုင်းပါဦး အမေရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ရေဆွဲတာကိုပြောတာ၊ သူလည်း ဒီအရွယ်ရှိပြီပဲ၊ ရေတစ်ပုံးတော့

နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဆယ်တန်း၊ အဝတ်လျှော် ရေဆွဲလုပ်ရတုန်း။ စာ

ဘယ်အချိန်ကျက်ရမှာလဲ”

“ရတဲ့အချိန်ကို အလေမလိုက်ဘဲ ကျက်ပေါ့ဟဲ့”

မိခင်ဖြစ်သူကဆိုတော့ သူမက ကြွေပန်းကန်ပြားထဲထမင်းထည့်ခူးရင်း .

. .

“လူလေ၊ စက်မှမဟုတ်တာ။ နားချိန် နားရတာ လူပဲ”

“မမ၊ မင်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ရည်းစားထားဖို့ကျတော့ အချိန်ရှိပြီး။

အမေ့ကို ငါတိုင်မပြောချင်လို့၊ မင်းရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ငါ ရည်းစားစာတွေ့တယ်”

“အဲဒီ ရည်းစားစာက မင်းကိုထွက်ကိုက်နေလို့လား။

ငါခေါက်ထည့်လိုက်ရ . . . ဟွန်း”

“ခေါက်ရဲခေါက်ကြည့်ပါလား၊ မင်းနဲ့ငါက အရပ်အတူတူပဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေကြလျှင်
ဒေါ်အုန်းရီက မျက်နှာထားတင်းသွားပြီး . . .

“ထမင်းဝိုင်းမှာ စကားမများနဲ့၊ ငါမောင်းထုတ်လိုက်မှ တစ်ယောက်မှ
ထမင်းမစားရဘဲနေဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ မောင်နှမတစ်စုမှ ငြိမ်ကျသွားရပြန်ပြီး ဝေပုံကျ
ကြက်သားနှစ်တုံးစီကို ထမင်းခဲနှင့် ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည်ဆမ်းကာ
မြိန်ရည်ယှက်ရည်စားသောက်ကြပါတော့သည်။

ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကုန်တော့ အစားကြီးတဲ့လမင်းရောင်က
ဥက္ကာရောင်ရဲ့ ပန်းကန်ပြားထဲ ကြည့်ကာ . . .

“ဥက္ကာ၊ မကုန်နိုင်ရင် ဒီထဲထည့်လိုက်။ ငါကူစားပေးမယ်”

ဟု စားလုံးကြီးကဆိုတော့ ဥက္ကာရောင်က မိခင်ဖြစ်သူကိုမော့ကြည့်ကာ
စစ်ကူတောင်းလာ၍ မိခင်ဖြစ်သူကပဲ မိမိပန်းကန်ပြားထဲမှ ကြက်သားကို
လမင်းရောင်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဒါကိုမြင်တဲ့နေခြည်ရောင်က . . .

“လောဘကို ကြီးတယ်၊ စားသလောက်လည်း မဝဘူး”

ဟု လမင်းရောင်ကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောပြန်ပါ၏။

အားပါးတရစားသောက်နေကြသော သားသမီးများကိုကြည့်ပြီး
ဒေါ်အုန်းရီက သက်ပြင်းရှိုက် ကာ စားသောက်ခြင်းကိုလက်စသတ်၍ လက်ကို
ကြွေဇလုံထဲမှရေနှင့် ဆေးလိုက်ပါသည်။

“အမေ ဝပြီလား”

“အေး . . . ဝပြီ”

ဟု နေခြည်ရောင်ရဲ့အမေးကို ဖြေလိုက်ပြီးမှ . . .

“စားသောက်ပြီးရင် နေခြည်က ဆေးကြောလိုက်၊

အမေအဘွားတို့အိမ်ဘက် ခဏသွားဦးမယ်။ ရန်လည်း ဖြစ်မနေကြနဲ့ဦးနော်”

ဟုဆိုကာ အမေက လက်ကို လုံချည်တွင်သုတ်ကာ ထွက်သွားတော့မှ အမေ့ကို လမင်းရောင်က ခိုးကြောင်ခိုးပွက်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲဆိုသလိုပင် ဥက္ကာရောင်ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သားတုံးကိုနှိုက်၍ စားသောက်လိုက်ပါသည်။ ဒါကိုမြင်တဲ့နေခြည်ရောင်ကလည်း လက်သွက်စွာပင် လမင်းရောင်ရဲ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်လုရောက်ခင် ကြက်သားတုံးကို ပြန်ဆွဲယူပြီး ဥက္ကာရောင်ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ၏။

“နင် စားလုံးမကြီးနဲ့၊ ဥက္ကာက နင့်ထက်ငယ်တယ်နော်၊ ဟွန်း . . . ငါ့ရှေ့မှာ ဒါမျိုးလာမလုပ်နဲ့၊ ဘာမှတ်သလဲ”

“မင်း အကြီးဆိုတိုင်း ငါ့ကိုအနိုင်လာမကျင့်နဲ့နော်”

“အံ့မယ် ! သောက်ကလေးက ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရ”

“ထိကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကိုခေါင်းခေါက်လို့ကတော့ မင်းကိုလည်း ငါထိုးပြီးသာမှတ်”

“အရိုင်းအစိုင်းကောင်၊ ခွေးဖြစ်မယ့်အကောင်၊ သည်တစ်ခါတော့ ငါသည်းခံလိုက်မယ်။ မင်းကိုကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းနဲ့ငါ ရန်ဖြစ်ကြရင် လူမြင်မှာစိုးလို့ . . . ဟွန်း”

ဟုဆိုတော့ ဥက္ကာရောင်က နေခြည်ရောင်ကို အားကိုးစွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ အားကိုးလေမ ပေါ့။ သူလေးက လမင်းရောင်ကို သိပ်ကြောက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂)

ဆင်ခြင်ဖုံးရပ်ကွက်မို့ နေအိမ်တွေက သေးကွေးပြီး

စုတ်ပြတ်လှပါသော်လည်း တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ဆက်သွယ်မှုရှိကြပါသည်။
တစ်မိသားစုနှင့်တစ်မိသားစုက ရင်းနှီးကြပါသည်။ အိမ်သေး ပေမယ့် မိသားစုဝင်
များလှသော ထိုရပ်ကွက်လေးမှာ လူစည်သလောက် စကားလည်း များကြပါ၏ ။
ရပ်ကွက်ထဲ အပ်ကျတာကအစ သိနေကြသည့် ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများမှာ
ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်သော နေခြည်ရောင် ရည်းစားထားနေသည်ကိုမူ
နောက်ကွယ်၌ အတင်းတုတ်နေကြပါသည်။

ဒါကို မိခင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်အုန်းရီက တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား

ကြားခဲ့ရပေမယ့် မကြားလေဟန် မသိလေဟန်ပြု၍ သမီးဖြစ်သူရဲ့
အရိပ်အကဲကိုသာ စောင့်ကြည့်ရင်း နေခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသောအရွယ်က သစ်ရွက်လှုပ်တာကိုပင် ကြံဖန်ပြီး

ရယ်နေတတ်သည့် အရွယ်မို့ စာလုပ်လျှင် ပြီးရောဆိုပြီး နေ့ဖို့ညစာ
ရှာစားနေရသည့်ဒေါ်အုန်းရီက သမီးရဲ့ကိစ္စကို လျစ်လျူထားခဲ့ပေမယ့်
တစ်နေ့တော့ သမီးနှင့်ရည်းစားထားသူ ကောင်လေးရဲ့မိခင်က မိမိအိမ်သို့
ပေါက်ချလာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က မနက်ဖက် ဈေးထွက်ရန် ညှိုးနွမ်းနေသော

ဟင်းရွက်စိမ်းများကို ရေဆွတ်နေသော ညနေစောင်းဖြစ်ပါ၏ ။ သူမတို့ အိမ်ရှေ့သို့
စိတ်ရောင်လက်နေသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ဆိုင်းမဆင့်
ပုံမဆင့်ရောက်လာခဲ့၍ ဟင်းရွက်တွေ ရေဆွတ်နေရာမှ ထရပ်ပြီး

“ဘာကိစ္စများလဲ”

ဟုပုံမှန်ပင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးကတော့ မိမိရဲ့နေအိမ်ကို တစေ့တစောင်းအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါ နေခြည်ရောင်တို့အိမ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ဒီက သမီးရဲ့ဆရာမများလား။”

ဟု မှန်းဆပြီးမေးလိုက်ပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးရဲ့အကြည့်စူးစူးကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။

“ရှင်က နေခြည်ရောင်ရဲ့အမေလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ပဲ တိုက်ရိုက်တွေ့ချင်နေတာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ တက်သွားသဖြင့် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ထရုံထောင့်လေးမှ လိပ်ထားသောဖျာကိုဖြန့်ပြီး ကြမ်းပြင်ညမ်းညမ်းပေါ်တွင် ခင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ပါ”

ဟု ဘာရည်ရွယ်ချက်မှန်းမသိ ရောက်လာသော ဧည့်သည်ကို ဘုမသိဘမသိပြောရင်း မိမိပါ ထိုဖျာလေးပေါ် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်သည်က သိသိသာသာပင် အိမ်ရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်နေခဲ့ပါသည်။

သစ်လွင်တောက်ပြောင်သောဝတ်စုံနှင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးက လှပသော လက်ကိုင်အိတ်ကို ဟန်ပါပါချပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခဲရာခဲဆစ်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ အထင်သေးသော အကြည့်မျိုးနှင့် ဒေါ်အုန်းရီကိုကြည့်လာပါသည်။

ထိုအကြည့်တို့ကို ဒေါ်အုန်းရီက မကြိုက်ပေမယ့်လည်း ဘာကိစ္စနှင့်ရောက်လာမှန်းမသိ သေးချိန်မို့ သည်းခံလိုက်ပါသည်။

“ရှင် အုပ်စိုးပိုင်ကိုများသိနေသလား”

“အုပ်စိုးပိုင် ဟုတ်လား၊ ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးကြားဖူးတာပါ”

“သမီးမိန်းကလေးမွေးထားပြီးမှ သမီးက ဘာလုပ်နေသလဲ၊

သမီးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူတွေရှိနေသလဲ၊ သမီးဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိတဲ့ရှင်ကိုက ညံ့တာပါ။ သားသမီးဆိုတာ မွေးပြီးရင် လက်လွှတ်စပယ် ပစ်ထားဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ လို ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ရှင် အစောကြီး ကတည်းက ကလေးမမွေးသင့်ဘူး”

“ဒီက ဧည့်သည်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင်မသိသေးတော့လည်း ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုပြီးပြောထားမယ်၊ မသိသေးလို့မှားနေတာထက် သိသိကြီးနဲ့မှားလိုက်တာက ပိုဆိုးတယ်။ အဲဒီ လိုသိသိကြီးနဲ့မှားတာ က လူမိုက်အလုပ်တွေပါ။ လူဆိုးလားလူမိုက်လားဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

ဟုဆိုပြီး ထိုအမျိုးသမီးက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုထုတ်လိုက်ရာ စာအိတ်များက ထိုအမျိုးသမီးလက်ထဲတွင် ပါလာပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက စာများကို ဒေါ်အုန်းရီ ထံထည့်ပေးကာ . . .

“ကျွန်မက အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့အမေပဲ၊ ဒါ ရှင်သမီးက ကျွန်မသားကို ပေးထားတဲ့စာတွေလေ”

“ရှင် !”

ဒေါ်အုန်းရီ အံ့သြသွားရပါသည်။ သမီးက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစာပေးလိမ့်မယ် လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ သူမ တွေးမိပါသည်။ သမီးရည်း စားထားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက သမီးကပဲ ကောင်လေးကို တစ်ဖက်သတ်လိုက်ကြိုက်နေတာလား။ သူမရဲ့သမီးက

အဲဒီ လို သိက္ခာဆိုတာ မသိတော့တဲ့လူလား။

“ရှင်ကတော့ ဘယ်လိုမိခင်မျိုးမှန်းမသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့ကလေးကို ဟိုးအမြင့်ဆုံးအထိ မှန်းထားတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့သား အုပ်စိုးပိုင်က အတန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံးပဲ။ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့သားကို ရွှေလိုဥထားခဲ့တာ၊ ရှင့်သမီးကြောင့် ကျွန်မသားဘဝက ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရှင့်သမီးကို ရှင်ဘယ်လိုမှန်းထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမသိချင်ဘူး။ ရှင့်သမီးရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်ကြောင့်တော့ ကျွန်မသားရဲ့ဘဝကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင့်သမီးက နောက်တစ်ခါ အရူးမထအောင် ရှင်က ထိန်းသိမ်းပါ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့လည်း ဘယ်လောက်မှမလိုတော့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ကလေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်မသားဆီကိုသာ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုစာမျိုးရောက်မလာအောင် ရှင့်သမီးကို ဆုံးမထားပါ။ အကယ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုထပ်ဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်မ အဆိုးမဆိုနဲ့”

စကားကို တရစပ်ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော ထိုအမျိုးသမီးကို သူမ မှင်တက်စွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်သားသမီးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောသွား၍ သူမ ရင်ထဲက မခံချင်ပေမယ့် လည်း သူမမှာ ပြန်ပြောစရာစကားမျိုးက ရှိမနေခဲ့ပါချေ။ နေရာမှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေမိရင်း မိမိအဖြစ်ကိုမိမိရင်နာရပါသည်။ ရင်ကဖြစ်သည့်ကလေးအား တစ်ပါးသူက ထင်ရာစွတ်ပြောသွား သည့်ကိစ္စကို သူမကိုယ်၌ က မခံချင်ပါ။

သူမလည်း မိခင်တစ်ယောက်မို့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင်ရန်တွေ့လိုက်ချင်ပေမယ့် သူမသတ္တိမ ရှိခဲ့ပါချေ။ ဒါကတော့ သမီးဖြစ်သူကို မယုံကြည်ရဲလို့ပါပဲ။ အမြဲတမ်း ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောတတ် သည့် သူမရဲ့လိမ္မာယဉ်ကျေးလှပါသော သမီးရဲ့အကျင့်ကို သူမကောင်းကောင်းသိနေပါ၏ ။ ထိုအမျိုးသမီးက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုသာ ပြောဆိုသွားမည်ဟု။ ထို့ကြောင့်ပင်

ရင်ထဲမှ ဒေါသကို မြိုသိပ်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဖြန့်ခင်းခဲ့သောဖျာလိပ်ကို ခေါက်သိမ်းနေစဉ်တွင် သူမနားသို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမရဲ့သမီးလိမ္မာလေးပါပဲ။

သူမက သမီးဖြစ်သူကို အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ၊ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာသွားကျက်မယ်ဆို”

ဟု သူမက စောစောက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ပြောလိုက်ပေမယ့် အထူးငြိမ်သက်နေသော သမီးဖြစ်သူရဲ့ ထူးဆန်းမှုကိုတော့ ရိပ်စားမိလိုက်ပါသည်။

“အကုန်ကြားတယ်”

တည်ငြိမ်စွာဆိုလာသောအသံကြောင့် သူမက သမီးဖြစ်သူကို စူးစူးလှည့်ကြည့်ဖြစ်ပါ၏ ။

“အမေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘာကြောင့် ခေါင်းငုံ့ခံနေရတာ လဲ”

“ညည်း ကမြင်းထားတဲ့စာပုံကို ရော့ ! အင့် ! ဆိုပြီး ငါ့ရှေ့ သက်သေပြမှတော့ ငါပြောလည်း ငါက ရူးရုံပေါ့ နေခြည်ရောင်ရယ်”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာလေ၊ ဒါကို အမေ မသိဘူးလား”

“နေခြည်ရောင်၊ ညည်းကိုလေ ငါစိတ်ပျက်တယ်”

“အမေ ကျွန်မကို မယုံကြည်ဘူးမဟုတ်လား”

“ယုံကြည်ရအောင် ညည်းကရော ငါယုံကြည်အောင် ဘာများလုပ်ပြခဲ့လို့လဲ”

“အမေ့သားတွေကိုသာ ဒီလိုအိမ်တိုင်ရာရောက် လာစော်ကားရင်

အမေက ခုလိုငြိမ်နေမှာ လား”

“ငါ့သားတွေက လိမ္မာတယ်ဟဲ့။ ညည်းလိုမမိုက်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်
ဒီအရွယ်က ရည်းစားထား ရမယ့်အရွယ်လား။ နို့နို့က မစင်သေးဘူး၊
လင်စိတ်သားစိတ်က မွေးချင်နေပြီ၊ ရည်းစားလေးထားပါ တယ်၊ ရပ်ကျော်ရွာကျော်။
ဟွန့် . . . ဒီလောက်ပဲ ရွှေပိုးထိုးနေရင် ကျောင်းမနေနဲ့၊ ဈေးရောင်းစားဟဲ့”

“အဲဒီ ဈေးရောင်းစားရတဲ့ဘဝကိုမုန်းလို့ ကျောင်းနေတာ၊ ဒီဘဝက
ရုန်းထွက်ချင်လွန်းလို့ ကျောင်းနေတာ”

“အဲဒါဆိုရင် စာကြိုးစားလေ၊ ဘာလို့ ခြေရှုပ်သလဲ”

“ဒါ ကျွန်မအမှားချည်းတော့မဟုတ်ဘူး အမေ။ ဒီဒုက္ခတွေကို
အမေမသိပါဘူး။ အပျိုဖော် ဝင်စ မိန်းကလေးက ကျောင်းဝတ်စုံနှစ်ထည်ကို
လှည့်ဝတ်နေရတယ်။ သူများလို ကျူရှင်လည်း မနေနိုင်၊ အထူးထုတ်လည်း
မဝယ်နိုင်နဲ့၊ ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်ရသလဲ။ အားလုံးက ဆယ်တန်းဆို
ဖူးဖူးမှုတ်ထားချိန်မှာ ကျွန်မကတော့ မနက်စာထမင်းချက်ပြီးမှ
ကျောင်းသွားရတယ်။ ကျောင်းကပြန်လာရင် မောင်တွေရဲ့အဝတ်တွေကိုလျှော်၊
ရေဆွဲနဲ့၊ ကျွန်မ စိတ်မလေဘဲရှိပါ့မလား။ စိတ်ကုန်လွန်းလို့”

“အေး . . . ငါ့ဆီမှာ သားသမီးဖြစ်ရတဲ့ ညည်းတို့တတွေ ကံဆိုးတာပဲ။
အေး . . . ငါက မုဆိုးမ၊ ဆင်းရဲတယ်၊ လမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး
ဟင်းရွက်စိမ်းကို ရောင်းစားရတာ ။ ဆင်းရဲတော့ သူများတွေလို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံမထားနိုင်ဘူး။ ဘုရားများများရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းကြပေါ့။ နောင်ဘဝမှာ
ချမ်းသာတဲ့မိဘတွေဆီ ဝင်စားကြဟေ့”

“အမေ့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း အမေ ဒီဘဝမှာ
နေရတာ ၊ ကျွန်မကတော့ လုံးဝအညံ့မခံနိုင်ဘူး၊ ဟွန့် . . . တွေ့မယ်”

“ဘာ ! ဘာပြောတယ်၊ ညည်းရိုင်းလှချည်လား၊ ကျောင်းမှာ ဆရာတွေက

ဒီလိုသင်ခဲ့တာ လား”

“ဒါက အမေ့ကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားလူကို ပြောတာပါ။
ဘဝက အာဟာရချို့တဲ့ လွန်းလို့ ဘောင်းဘင်ခတ်ချင်ခတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
မွေးတဲ့မိခင်ကိုတော့ နေခြည်ရောင်တို့က မစော်ကားပါဘူး၊ ဒီလောက်တော့
သိပါတယ်။ ကျွန်မ အပြောကြမ်းလည်း ညည်းခံ အမေရေ၊ ကျွန်မလည်း
ပေါက်ကွဲစရာ အမေပဲရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ လုံချည်ကိုတင်းတင်းဝတ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်
ထွက်သွားသောသမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်အုန်းရီကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိပါသည်။
ဒေါ်အုန်းရီရင်ထဲလည်း မကောင်းတာအမှန်ပါ။ သူမက တကယ်ပဲ သမီးကို
ဒီလိုလက်လွှတ်စပယ် ပစ်ထားမိခဲ့တာလား။ သမီးက ခုလိုဆိုနေခဲ့တာက သူမ
အသုံးမကျလို့ပဲလား။

*

အခန်း (၃)

အကျီလက်ကိုပင့်ကာ သူမရပ်စောင့်နေခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးကြာသွားချိန်တွင် ကောင်လေးသုံးယောက်က အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ထိုသုံးယောက်ထဲတွင် အုပ်စိုးပိုင်လည်း ပါဝင်ပါသည်။ နေခြည်ရောင်က လူမိုက်တစ်ယောက်လိုပင် လမ်းမ၌ ရပ်ကာ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်တွင် ထိုသုံးယောက်က နေခြည်ရောင်ကိုမြင်သွားပြီး နေခြည်ရောင်အနားကို လျှောက်လာခဲ့ကြပါ၏ ။

“ငါ နင့်ကိုစောင့်နေတာ”

“ငါ ဒီမှာရှိမယ်လို့ နင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ဇင်မာမြင့်ကိုမေးလိုက်တာ၊ နင် ကံကောင်းတို့အိမ်မှာ စာသွားကျက်တယ် ဆိုလို့”

သူမက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ပေမယ့် အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ကံကောင်းနှင့်ဇော်မြင့်ဦးက နေခြည်ရောင်ကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်လာပါသည်။

“ငါတို့ရှောင်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး၊ ငါတို့က ရိုးရိုးပြောမှာ။ နင်တို့ မကဘူး၊ သမ္မတရှိနေလည်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး”

“နင့်ကို ငါကြိုက်တဲ့အထဲမှာ အဲဒီ လိုသတ္တိရှိတာလည်းပါတယ်”

“ငါ စကားကိုရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်ဘူး အုပ်စိုးပိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်နဲ့ငါ စကားမပြောရတာ ကြာနေပြီ”

“နင့်အမေ ငါ့အိမ်ကို လာသွားတယ်”

“ဟမ် !”

အုပ်စိုးပိုင်အပါအဝင် အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားပုံရပေမယ့်
သူမကတော့ မှင်သေသေပင် . . .

“ငါက နင့်ကို တစ်ဖက်သတ်ပိုးပမ်းနေတယ်လို့ စွပ်စွဲသွားတယ်။
ပြီးတော့ ငါရေးခဲ့တဲ့စာကို အပုံလိုက် ငါ့အမေဆီအပ်သွားတယ်”

ဟုဆိုတော့ အုပ်စိုးပိုင်က မဝံ့မရဲနှင့် သူမကို
အားတုံ့အားနာကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြည့်ကို သူမသဘောပေါက်သွားပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သည့် သူမက . . .

“ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို သိချင်တယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်က အဲဒီ
လိုတော့ အကြောင်းမဲ့သက်သက် စွပ်စွဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို
အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ နင့်အမေ ဘယ်တုန်းက သိသွားတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို
ဘယ်လောက်ထိ သိထားသလဲ၊ နင်ညာဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ နင့်ရဲ့စကားလုံးကို
ငါသိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ စာကို မေမေတွေ့သွားတယ်”

“အဲဒီ တော့”

“ငါ့ကိုမေးတယ်”

“အဲဒီ တော့”

“မေမေက ဒေါသဖြစ်ပြီး ငိုနေတာနဲ့၊ ငါက . . .”

“သူကပဲ ကြိုက်နေတာပါ၊ သားက မကြိုက်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“အဲလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ စကားလုံးမျိုးမဟုတ်ရင်တောင် အဲဒီ
အဓိပ္ပာယ်မျိုးသက်ရောက်တဲ့စကားလုံး နင်သုံးခဲ့ မှာပေါ့”

“နားလည်ပေးပါ၊ ငါ့မေမေကလည်း သိပ်ဆိုးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
အခုအချိန်က ငါတို့က ငယ်သေးလို့စိတ်ပူတာပါ”

“သွားစမ်းပါ အုပ်စိုးပိုင်ရယ်”

“နေခြည်”

“နင်က စာတော်တဲ့သူပဲ၊ ကြိုးစားပေါ့။ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်မှာပါ။
ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း တောင့်တယ်။ မြေနိမ့်ရာ
လှံစိုက်ဆိုတဲ့စကားပုံကို နင်လည်းကြားဖူးမှာပေါ့။ ငါက အနိမ့်ကလူပဲ၊
လှံစိုက်ခံရတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ နာတယ် အုပ်စိုးပိုင်။ ငါ့အမေက
နင့်အမေပြောဆိုသွားသမျှ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံနေရတာ ။ ငါ့အမေက နင့်အမေလို
ပညာမတတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အမေကလည်း အမေတွေထဲက အမေပါပဲ”

ပြောရင်း ဆို့တက်လာသော မျက်ရည်စကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“နင်နဲ့ငါ ပြီးပြီ အုပ်စိုးပိုင်”

“ဟာ ! နေခြည် . . . နင်”

အုပ်စိုးပိုင် ခံစားသွားရသည်ထင်ပါရဲ့။ ဖြူစင်နူးညံ့နေသေးသည့်
ထိုမျက်နှာလေးမှာ နီမြန်း၍ နေခဲ့ပါသည်။ အခြေအနေတင်းမာနေသော
နေခြည်ရောင်ကို ကံကောင်းက ကြည့်ကာ . . .

“ဟုတ်သားပဲ နေခြည်ရောင်၊ နင်ကလည်း”

“နင်တို့မသိပါဘူး ကံကောင်း၊ နင်တို့ ဒါကိုနားမလည်နိုင်သေးပါဘူး။

ငါ့အမေက ငါ့ကြောင့် ဘယ်တုန်းကမှ ဂုဏ်မတက်ခဲ့ရဘူး။ ဒါ့အပြင် ပူပူနွေးနွေးကမှ ရည်းစားတော်ထားတဲ့ကောင်လေးရဲ့ အမေရဲ့ အပြောခံရတယ်။ ငါ . . . ငါ့အမေကို အားနာတယ်”

ဟုဆိုကာ အုပ်စိုးပိုင်ကို ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီးမှ . . .

“ဒီကြားထဲ နင့်ကိုငါကျေးဇူးတင်တယ်၊ ငါမသိတဲ့သချာကို တွက်ပြပေးလို့ရော၊ အထူးထုတ် တွေ ငှားလို့ရော အရာအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမရင်တွေ နာကျင်နေရပါသည်။ သူမ ငိုချင်နေမိပါ၏ ။

သူမရဲ့နှလုံးသားနှုတ်သို့ သေးငယ်သောဆူးတစ်ချောင်းက စတင်စိုက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမ မငိုပါ။ သူ ဘာအကြောင်းနဲ့ ငိုရမှာလဲ။ ဒါ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ။ သူမရဲ့အရွယ်က ရည်းစားကြောင့် အသည်းကွဲပြီး ရင်ထုငိုနေရမှာလား။ အသည်းရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံတောင် မစုံလင်သေးသည့် သည်အသက် အရွယ်က ဘာကြောင့် အသည်းကွဲရမှာလဲ။ အချစ်ကိုပင် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံမှန်အောင် ပုံမဖော်နိုင်သေးသည့်သူမက ဘာကြောင့်များ ရည်းစားဆိုတာမျိုး ထားခဲ့တာလဲ။ ဒါကို သူမကိုယ် သူမလည်း နားမလည်ပါချေ။

သူမသိနေတာက သူမငိုချင်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ

ကြေကွဲခံစားရတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အမေ့ ကြောင့်လား၊ အုပ်စိုးပိုင်မိခင်ကြောင့်လား၊ အုပ်စိုးပိုင်ကြောင့်လားဆိုတာ မပြောတတ်ပေမယ့် သူမဝမ်းနည်းနေရပါသည်။ သူမအရွယ်က အပျိုဖော်ဝင်စဆိုပေမယ့် သူမလည်း မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ လူထဲက လူတစ်ယောက်။ နာကျင်တတ်တယ်၊ ခံစားတတ်တယ်၊ အပြောဆိုးပေမယ့် မိခင်ကိုလည်း မိခင်မှန်းသိပါတယ်။ ရုပ်ချောပြီး စာတော်တဲ့အုပ်စိုးပိုင်ကို သဘောကျပေမယ့် အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့

သတ္တိနည်းမူကြောင့် အစော်ကားခံရသည့် မိမိရဲ့သိက္ခာကိုတော့
အဖတ်ဆယ်ချင်ပါသည်။

ဒီအတွက် အဲဒီ လိုလူမျိုးဖြစ်တဲ့ အုပ်စိုးပိုင်ကို မာနထိခိုက်ခံပြီး
တွဲနေခဲ့မယ်ဆိုလျှင် သူမဟာ မိုက်မဲပြီး အသုံးမကျသူ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ဒါတော့
သူမအဖြစ်မခံနိုင်ပါချေ။ ဒါကြောင့်တော့ ထိရှခံစားရပါသည်။ သို့သော် သူမ မငိုပါ။
ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို သူမမုန်းတီးသောကြောင့် သူမ လုံးဝမငိုပါ။
သတ္တိနည်းတဲ့ရည်းစားအတွက်ကြောင့်နဲ့တော့ ကျလာမယ့် သူမ မျက်ရည်တွေကို
သနားမိပါသည်။ ဒါကြောင့် သူမ လုံးဝမငိုပါ။

“ဟဲ့ ! ဒါက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

အိမ်ထဲသို့ ဆောင့်အောင့်ပြီး မျက်နှာကြီး ညှိမှိုင်းကာ ဝင်လာတဲ့သူမကို
အမေကမေးပေ မယ့် သူမပြန်မဖြေပါချေ။

“ဟဲ့ ! ဒါက ဘယ်ဝင်သွားတာလဲ၊ ရေဆွဲရမယ်လေ”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားပေးလို့ မရဘူးလား”

သူမက လေးပင်စွာဆိုတော့ မိခင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၍
သူမကပဲ မိခင်ကိုဖြတ် ကျော်ပြီး သူမရဲ့စုတ်ပြတ်နံ့ချာတဲ့အခန်းလေးထဲ
ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခပ်စုတ်စုတ်ခေါက်စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်ပုံလေး ရှိနေပြီး
သေတ္တာစုတ်တစ်လုံး၊ ခြင်ထောင်တစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနဲ့ ဖျာစုတ်တစ်ချပ်က
သူမရဲ့အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းအကုန်ပါပဲ။

သူမက ခပ်စုတ်စုတ်ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အိပ်ကာ၊ ငြိမ်သက်ပြီး
စောစောက အုပ်စိုးပိုင်ကို ပြောခဲ့သည်များကို တွေးနေခိုက် . . .

“သားလတ်ရေ၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးရော”

ဟူသည့်အမေ့ရဲ့ပြောသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“မရှိဘူး”

“သားရေ . . . ခဏလာပါဦး”

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ သားက ဒီမှာဆော့နေတာ”

“အမေ့ကို ရေလေးတစ်ပုံး သွားဆွဲပေးပါဦး၊ ဒေါ်ကြီးပုတို့ရေကန်ထဲက ပိုက်ကိုဖွင့်ပြီး ထည့်ရမှာ။ ထည့်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ထိုအသံကိုကြားနေရတဲ့သူမက စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။ သူမက ထရုံပေါက်လေးမှတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဥက္ကာရောင်က ရေပုံးအစိမ်းလေးကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရပါ၏ ။ သူမ ငုတ်တုပ်ထထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်ရပါ၏ ။ သူမကတော့ အိပ်နေပြီး နှပ်ချေးမစင်သေးသည့် မောင်ငယ်က ရေဆွဲနေသည်ကို သူမရင်ထဲ တာဝန်မကင်းသလိုခံစားရ ပါ၏ ။ အမေက ခါးနာနေလို့ ရေမဆွဲနိုင်မှန်းလည်း သိနေတဲ့သူမက ထရုံပေါက်မှတစ်ဆင့် ထပ်မံပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ရေပုံးကို မနိုင်မနင်းသယ်လာခဲ့သော ဥက္ကာရောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါ သည်။

ရေအချို့က ဖိတ်ကျနေပြီး ဘောင်းဘီတစ်ခုလုံး

ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသောဥက္ကာရောင်ကြောင့် သူမက အခန်းထဲမှာ အိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ပြီး လှေကားသုံးထစ်ကို ခုန်ကျော်ဆင်းပြီး ဥက္ကာရောင်လက်ထဲမှရေပုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပါ၏ ။

“မနိုင်မနင်းလုပ်စရာလား၊ မနိုင်ဘူးဆို မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အမေ့ကိုပြောပါလား”

ဟု မောင်ဖြစ်သူကိုသာ မာန်မဲကာ

အနည်းငယ်သာရှိတော့သည့်ရေပုံးထဲမှရေကို ရေပုံးကြီးထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီး ကြက်သွန်နွာနေသော မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ . . .

“ရေပုံးက သူ့အရပ်ထက်ရှည်နေတာ၊ ကလေးကိုခိုင်းစရာလား”

“ငါ ခါးနာလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တာ ညည်းမသိဘူးလား”

“အမေ့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

“ညည်းကိုညည်း သိပ်တော်တယ်ထင်နေလား။ ညည်းတော်လွန်းလို့ ညည်းပြောတာတွေက မှန်လွန်းလို့ ငါက ဘာမှမပြောနိုင်တာလို့ ထင်နေသလား။ မပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူးအေ့၊ မပြောသာ လို့ ငြိမ်နေရတာ ။

ညည်းပြောတာတွေကလည်း မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်၊ ညည်းတို့တွေကို ပြည့်စုံအောင်မထားပေးနိုင်ကတည်းက ငါ အသုံးမကျမှန်း သိပါတယ်”

“အမေ့ကို အဲဒီ သဘောမျိုးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒေါသထွက်လို့ပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“မသိဘူး”

“ညည်းကိုယ်ညည်း မသိပေမယ့် ငါသိတယ်။ ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ။ ငါက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စာနဲ့ပေနဲ့ မဆုံးမတတ်ပေမယ့် ညည်းကို ရည်းစားမထားဖို့တော့ ပြောချင်တယ်။ စာမေးပွဲကိုသာ အောင်အောင်ဖြေပါဦး။ ညည်း ဒီလိုပုံအတိုင်းသာ ဆက်ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် ငါနောက်တစ်ကြိမ် အပြောထပ်ခံရမှာပါ”

“ကျွန်မကို ဘာလို့မရိုက်တာလဲ”

သူမကပြောလျှင် အမေဖြစ်သူက သူမကို နားမလည်စွာကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မက အမေ့ကိုပြန်ပြောချင်လို့ ပြောနေတာပါ။ မပြည့်စုံလွန်းလို့ စိတ်ထွက်ပေါက်မရှိလို့ မောင်တွေနဲ့ အမေ့အပေါ် စိတ်ထွက်ပေါက်မရှိလို့ မောင်တွေနဲ့ အမေ့အပေါ်စိတ်ထွက်ပေါက်ပေး နေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မသိပါတယ်၊ ထမင်းကို မနက်ည ပုံမှန်ကျွေးပြီး ကျောင်းထားပေးတဲ့အမေ့ရဲ့ကျေးဇူးကို သိပါတယ်။ ဒီလေးယောက်တာဝန်ကို မနိုင်မနင်းထမ်းနေရခဲ့ရတဲ့ အမေ့ရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း သိပါတယ်။ အဲဒီ လိုသိနေခဲ့လို့လည်း ကျွန်မ စိတ်တိုတယ်။ အမေက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မဆူသလဲ။ သူများအမေတွေလို သမီးရည်းစားထားတာ သိသွားရင် ဆူပါလား၊ မာန်ပါလား။ ခုတော့ ဘာမှမပြောဘဲ မသိသလိုနေနေတာ အမေ့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

“ငါက ပြောလို့ရော ရမှာလား။ ဆူဖို့ရော ဖြစ်လို့လား။ ဟိုမိန်းမပြောသွားတဲ့စကားတွေက ဘာများမှားနေလို့လဲ။ ညည်းတို့တတွေ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာမသိတဲ့ငါက ဘယ်နေရာမှာ မှန်နေလို့၊ ဘယ်လောက်တော်နေလို့ မင်းတို့ကိုပြောဆိုနိုင်ရမှာလဲ”

“ဒါကြောင့် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်တာလား။”

သူမက ထပ်မေးတော့ အမေက မဖြေပါဘဲ အခွံနွှာထားသော ကြက်သွန်များကိုသာ ဆုံထဲထည့်ပြီး တခွပ်ခွပ်ထောင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ငါက ဘာပညာမှမတတ်ဘူး၊ အခု ညည်းက ဆယ်တန်း၊ သားအငယ်ဆုံးက တစ်တန်း၊ ငါ့ရဲ့ပညာအရည်အချင်းက သားအငယ်ဆုံးနဲ့အတူတူပဲ။ ငါ့ထက် အတန်းပညာပိုမြင့်တဲ့မင်းက ငါ့ထက် ပိုစဉ်းစားတတ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မကိုယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့သဘောလား အမေ”

“ငါဖတ်ဖူးတဲ့စာလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ မိခင်နဲ့သားသမီးတွေကြားမှာ ဘယ်လိုဘာသာစကား မျိုးမှမလိုဘူးတဲ့။ မင်းကို တခြားလူတွေထက်

ငါပိုနားလည်တယ် နေခြည်ရောင်။ အဲဒါမင်းက ငါ့သမီးဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ကျွန်မ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ယောက်ျားယူသွားရင်ရော”

“အဲဒီ လို့ ညည်းမလုပ်ပါဘူး”

“အကယ်၍ ကျွန်မ လုပ်သွားရင်ကော”

“အဲဒီ လိုပြောနေတယ်ဆိုကတည်းက ညည်းက

ငါ့ထက်ပညာပိုတတ်နေလို့ပဲ။ ညည်းမလုပ် ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။

ညည်းပါးစပ်ဟလိုက်တယ်ဆိုကတည်းက ဝမ်းထဲမှာ အူဘယ်နှခွေရှိတယ် ဆိုတာကအစ ငါကသိနေတယ်။ အေး . . . ထားပါ။ အဲဒီ

လိုမိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါက မြေးထိန်းရုံပဲပေါ့။ ညည်းက

ငါ့သမီးဆိုတာကြီးက ပြောင်းလဲပစ်လို့မှမရတာ ။ ကံလို့ပဲ သဘောထား ရတော့မှာပေါ့”

အမေ့ရဲ့စကားများကြောင့် သူမရဲ့မျက်ရည်တစ်ပေါက်က

မရည်ရွယ်ထားပါဘဲ ပြုတ်ကျသွား ရပါသည်။

“ငါက အမေပဲ၊ ငါ့သားသမီးတွေကို အကောင်းဆုံးတွေချည်း

ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးဆုံးချည်းဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း မင်းတို့တွေက

ငါ့ရဲ့သားသမီးတွေပါ။ ဘာများပြောင်းလဲသွားမှာမို့ လဲ။ ကံပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ညည်းကို အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ညည်းက အပြောဆိုးပေမယ့် မောင်တွေကိုချစ်မှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒီမိသားစုက နွားအုပ်ကြီးဆိုရင် ရှေ့ဆုံးနွားက ဖြောင့်ဖြောင့်သွားမှ နောက်နွားတစ်သိုက်က ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မကိုပြောတဲ့ ပထမဆုံး ဆုံးမစကားလား”

“ကဲ . . . ရေသွားဆွဲပါ။ ကလေးတွေ ဗိုက်ဆာရောမယ်”

ဟု အမေကပြောတော့ သူမက ရေပုံးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး

ထွက်လာခဲ့သည် တွင် အကျီလေးများ ရေစိုကာ သူမနှင့်အမွေကို
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်နေသော ဥက္ကာရောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမရင်ထဲ ခံစားသွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း ! သူမရဲ့မောင်ငယ်လေးက
သူမရဲ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေလိုက်တာ။ သူမကတော့
ရှေ့ဆောင်နွားလားဖြစ်ပေမယ့် အကွေ့အကောက်တွေနဲ့။ ပြီးတော့ သူမကတော့
တာမှမဟုတ်သေးတဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရည်းစားမူမိပြီး အိပ်ရာထဲ
လှဲနေခဲ့ပေမယ့် မောင်ငယ်က ရေပုံးကိုမနိုင်မနင်းဆွဲကာ
သူမတို့စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ရေဆွဲနေခဲ့ရသည်ကို သူမရင်ထဲ ကြီးမားစွာ
ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဥက္ကာရောင်ကို ကြည့်ပြီး
ဝေ့ဝဲတက်လာသောမျက်ရည်စများကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားကာ . . .

“ဥက္ကာ . . . သွား၊ အကျီသွားလဲထား။ ရေစိုဝတ်ကြီးနဲ့ဆို ဖျားနေဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ ဥက္ကာရောင်က အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပါသည်။

သူမက နေရာမှာ ခေတ္တမျှရပ်နေမိပြီးမှ ရေဆွဲရန် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။
သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ဒေါ်အုန်းရီက လေးတွဲစွာ ငေးကြည့်နေသည်ကိုမူ သူမ
မသိတော့ပါချေ။

*

အခန်း (၄)

ပထမဆုံး စာမေးပွဲနေ့၌ သူမ မြန်မာစာဖြေပြီး ပြန်လာချိန်ဖြစ်ပါသည်။
ကျောင်းရဲ့ဝင်ထွက် ပေါက်၌ အုပ်စိုးပိုင်ကို မမျှော်လင့်ထားပါဘဲ
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် လိုက်ပေမယ့်
အုပ်စိုးပိုင်ကတော့ သူမကိုစောင့်နေပုံရပါ၏ ။

“နေခြည်ရောင်”

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ခေါ်သံကြောင့် တုန်ခန်ရပ်သွားရပါသည်။
အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့ခြေသံများက သူမနှင့်နီးလာရသည်နှင့် အညီ သူမရဲ့စိတ်တို့ကလည်း
ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်နေရပါသည်။

“စာမေးပွဲပြီးရင် ငါ စင်္ကာပူသွားရတော့မယ်”

သူမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“တကယ်တော့ ငါ နင့်ကိုပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ငါနားမထောင်ချင်ဘူး အုပ်စိုးပိုင်၊ နင်က စာတော်လို့
အရေးမကြီးပေမယ့် ငါက စာမတော်ဘူး။ ငါ့ကို စိတ်ထွေထွေအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“နင့်ကို စိတ်ထွေထွေရတဲ့အထိ ငါက နင့်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ
သိရတာ နဲ့တင် ငါပျော်နေပါပြီ။ အဲဒီ နေ့က ငါ စိတ်တော်တော်လေသွားခဲ့တယ်။
စာလည်းကျက်လို့မရဘူး”

“အခု နင် စာမေးပွဲဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါ နင်စာကျက်လို့ ရသေးလို့ပဲပေါ့”

“စိတ်တွေကို ပြန်စုစည်းထားရတာ ၊ ဒီနောက်ပိုင်း နင် ငါ့ကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲ”

“ငါ နင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ၊ ငါ့ကိုမုန်းလို့လား”

“ငါ့အမေကို သနားလို့ပါ”

“ငါ့အမေကြောင့် ငါ နင့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ နင့်အမေပြောသွားတာက တစ်ဖက်သတ်ဆန်တယ်ဆိုပေမယ့် မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်”

သူမက မာရေကျောရေပြောကာ အုပ်စိုးပိုင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“မှန်ပါတယ်၊ ငါကပဲ ကမြင်းကျော်ထတာပါ”

“နေခြည်ရောင်”

အုပ်စိုးပိုင်၏ မချီတင်ကဲခေါ်သံကို လျစ်လျူရှုကာ . . .

“တကယ်တမ်းတွေးကြည့်ရင် ငါက ရူးမိုက်တာပါ။ နင်က ငါ့ကိုမရိုးမသားကြည့်တာလေးကိုပဲ ငါကသာ အတွေးဆန်းတွေတွေးပြီး နင့်ကို အရင်စပြီး စကားပြောခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နင်က မရိုးမသားပုံစံပြလာတာနဲ့ပဲ ငါက နင့်ကိုချစ်တယ်ပြောပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ စကားကို ငါမသိဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက် သက်လုပ်မိလိုက်တာက ငါ့အမေရဲ့နှလုံးသား နာသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါမတွေးမိခဲ့ဘူး”

“နင် တကယ်ပဲ ဘာမှမခံစားရဘူးလား”

“ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကိုအသည်းကွဲစေချင်တာလား”

ဟုဆိုကာ အုပ်စိုးပိုင်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“ငါတို့က ခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်၊

ငါသိသလောက်တော့ ဒီအရွယ်က အချစ်ကိုလက်တည့်စမ်းချင်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒါက စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတာပါ။ ငါလည်း လက်တည့်စမ်းခဲ့တာလို့ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါစာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ငါပိုပြီးနားမလည်ဘူး။ နားလည်ဖို့ အသက်အရွယ်မလုံလောက် သေးလို့ နေမှာပေါ့။ အချစ်က တစ်ခါဒဏ်ရာရပြီးရင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးဖြစ်ပေါ်မလာတတ်ဘူး တဲ့။ အဲဒီ လိုဒဏ်ရာမျိုးရမှာ ငါ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါရှေ့ဆက်ပြီး လမ်းတွေ အများကြီးလျှောက်ရဦးမှာလေ။ ဒါကြောင့် ငါတို့တွေ ဘာမှန်းနားမလည်သေးတဲ့အရာကို စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက် မရှူးမိုက်ချင်ဘူးဟာ။ အဲဒီ လိုရှူးမိုက်ခြင်းအားဖြင့်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် အစော်ကားမခံနိုင်ဘူး။ စောစောကပြောသလိုပဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ငါ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရမှာ ငါမလိုလားဘူး”

“နင် သိပ်ကိုပြတ်သားတယ် နေခြည်ရောင်၊ အဲဒီ လိုပြတ်သားတဲ့နင့်ကို သဘောကျပေမယ့် အခုပြတ်သားမှုမှာတော့ ငါ ရင်နာတယ်။ ငါထွက်သွားပြီး နှစ်နှစ်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ နင့်ကို လာတွေ့မယ်”

“အချိန်ကာလနဲ့အတူ နင့်စိတ်တွေ ပြောင်းမသွားပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းတယ် အုပ်စိုးပိုင်”

“နင် ငါ့ကိုအထင်မသေးပါနဲ့၊ နင်ဟာ တစ်နေ့ ငါယူမယ့် မိန်းမပါ”

“အချိန်တိုင်း စိတ်က ပြောင်းလဲနေတတ်ပါတယ်၊ နင် စကားကို အကုန်မပြောပါနဲ့။ ငါတို့က အသက်အရွယ်တူဆိုပေမဲ့ ငါက

နင့်ထက်မပြည့်စုံတာများတော့ ဘဝကို နင့်ထက်ငါက ပိုသိပါတယ်”

“နင်စောင့်ကြည့်ပါ၊ ငါ့အချစ်ကို ငါသက်သေပြဦးမယ်”

“အိပ်မက်က နိုးထပါတော့၊ နင်မနိုးသေးဘူးလား”

“ငါ့အချစ်ကို နင်အထင်မသေးပါနဲ့၊ အချစ်က

အသက်အရွယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ရင်ထဲက လာတာပါ။ အသက်ပြည့်မှ ချစ်ရမယ်ဆိုတာ စစ်မှန်မှုမှမရှိတာ။ ဘယ်သူမဆို ချစ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တော့ ရင်ထဲကအချစ်ကို မတားဆီးနိုင်တာ ဘယ်သူက လာတားဆီးမှာလဲ။ ချစ်ပါတယ်ဆိုမှ မချစ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုအမိန့်ပေးလို့ရမှာလဲ။ အချိန်ကာလ ဒေသ ဒါတွေကို အချစ်က သလိုလား”

“အချစ်က မသိပေမယ့် ဦးနှောက်က သိတယ်။ ဘဝကသိတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အပေါ်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ နေခြည်ရောင်”

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မသိတဲ့မေးခွန်းပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နာတယ်”

“ငါ့အမေကြောင့်လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“ငါ့အမေက အရမ်းဆိုးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့တွေ အခုချိန်မှာ ငယ်နေသေးတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာပါ”

“ခုချိန်မှာ ငယ်နေသေးတော့ ဟုတ်လား၊ ဟားဟား နင်က တစ်ချိန်တည်းမှာ စကားနှစ်မျိုး ပြောတတ်တာပဲ”

“ဟမ်”

“ငါသွားမယ်၊ ငါ စာမရသေးဘူး၊ စာကျက်ရဦးမယ်”

“နင် ငါ့ကိုမယုံဘူးလား”

သူမပြန်မဖြေတော့ပါဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“နေခြည်ရောင်”

သူမလှည့်မကြည့်ပါ။ သူမအနားသို့ သူက ပြေးလိုက်လာပြန်ပါသည်။

“နေခြည်ရောင်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူက သူမထံ
စာအုပ်တစ်အုပ် လှမ်းပေးပါသည်။ သူမက ထိုစာအုပ်ကို
ဘုမသိဘမသိလှမ်းယူလိုက်တော့ သူမလက်ထဲ ထိုစာအုပ် ရောက်လာတယ်ဆိုလျှင်ပဲ
အုပ်စိုးပိုင်က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမက အုပ်စိုးပိုင်ပေးသွားသော စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
Grammar အချို့နှင့် Eassy အချို့၊ Letter အချို့ကို တွေ့ရပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာညံ့သောသူမအတွက် အတိုကောက်
လူပိန်းမှတ်နည်းများကိုပင် ရေးထားပေး သည့် အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့
လက်ရေးလှလှများကိုကြည့်ရင်း အုပ်စိုးပိုင်ရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးနေမိတော့ သူမ
ရင်ထဲ နာသလိုခံစားရပါ၏ ။

သို့သော် ထိုနာကျင်မှုကို သူမမေ့ပျောက်ထားရမည်လေ။ ဒါက
တကယ်တော့ ဘဝအတွက် အရေးမှမပါတာဘဲ။

*